

k ustom. Izza grma je planil čuvaj in mi zagrozil, da me bo zapisal, če bom trobil, kajti v parku morata biti tišina in mir, da si ljudje lahko spočijejo od mestnega hrupa, od avtomobilskih siren, hup in zvočnikov. Ker nisem takoj vstal, me je vprašal, če imam dovoljenje za trobentanje. To me je zbegalo, kajti nobenega takšnega dovoljenja nisem imel. Povesil sem glavo in odšel po peščeni stezi. Zvečerilo se je že, ko sem dvignil glavo in ugotovil, da stojim sredi pokopališča. Odleglo mi je, kajti zazdelo se mi je, da bom tukaj lahko v miru trobental, kakor bom želel. Bil sem prepričan, da ne bom nikogar motil: mrtvi me ne bodo slišali, živih ni bilo na pokopališču. Nervozno sem ponesel trobento k ustom, globoko zajel zrak, zaokrožil z očmi kot Armstrong in oglasila se je melodija, kakršne še nikoli nisem slišal. Nežnost se je mešala z rezkostjo korračnice, hlipanje zaljubljenega slavčka z možatostjo tona, visoki ce je prepljavljajal domoljubni napev. Ko sem nehal, mi je bilo pri duši, da bi zavriskal in se postavil na glavo. Zaželel sem si poslušalcev, rad bi slišal aplavz, skandiranje svojega imena. Ozrl sem se naokrog, toda razen mrličev ni bilo nikogar. Nobenega aplavza ni bilo zame in za mojo najdeno trobento, nobenega navdušenega vzklikanja, nobene spodbudne besede.

Stekel sem v mesto, da bi zatrobil ljudem. Ustavil sem prvega kolesarja, mater z otrokom v vozičku, skupino mladih zaljubljenecv, zamišljenega intelektualca. Hotel sem jim zaigrati napev s pokopališča, hotel sem, da bi tudi oni slišali nevsakdanji glas moje najdene trobente... toda kolesar me je nesramno odrinil in mi zabrusil, da sem tepec, mati me je rotila, naj ne trobim, ker ji bom zbudil otroka, zaljubljeneci so mi grozili, da me bodo pretepli, če jih bom še naprej nadlegoval in zamišljeni intelektualci mi je rekel, da me bo prijavil miličniku.

Radost v očeh mi je ugasnila, roke so se mi povesile, moja najdena trobenta je postala težka. Ko sem prišel v svojo ulico, sem jo vrgel po pločniku in zaprl vrata za sabo. Postal mi je jasno, zakaj jo je nekdo pred mano že odvrget.

Brane Šömen

EPIGRAMI IN AFORIZMI

Dostojanstvo laboda nič ne moti, če sega s kljunom
v blatno močvirsko dno.

* * *

Odnose med ljudmi odreja denar, odnose med puškami pa top.

* * *

Sočustvujemo z vsemi prizadetimi v svetu in gradimo tovarne z umetnimi srci.

* * *

Mi nismo dali svetu mnogo genijev, z njimi gnojimo naše gospodarstvo.

* * *

Med gluhiimi imajo vsi pravico do ideoloških diferenciacij.

* * *

Padla ženska je padli angel, padli moški pa javni delavec.

* * *

Še dobro, da imamo meje. Kdo bi sicer vedel,
do kod sega naša neomejenost?

* * *

Strah pred smrtjo ne moti grobarja pri nesmrtnem poklicu.

* * *

Ko bogovi jokajo, nosi ljudstvo dežnike.

* * *

Delavski razred nima pravice do popravnega izpita iz revolucionarnosti.

* * *

Gorje, če bi se sklenila v poljubu jezička tehtnice, ki tehta pravico.

* * *

Tolikim je že odzvonilo, pa še vedno zvonijo!

* * *

Ironija je, če te ljudstvo ateistov časti po božje.

* * *

V pasji naravi je: nuditi zvestobo, v človeški pa —
zahtevati zvestobo od NJIH.

* * *

Mnoge ljudi je delo takó osvobodilo, da ga prepuščajo drugim.

* * *

Polž je idealni patriot samo zato, ker ne more pobegniti iz svoje lastne hišice.

* * *

Obred žrtvovanja nas zanima tako dolgo, dokler se ne znajdemo na seznamu žrtev.

* * *

Najlepše se gradi moja nadstavba na sosedovi bazi.

* * *

Med slepimi je enooki kralj — če včasih zamiži.

* * *

Kako lahko država admira, ko pa nima let niti za minimalno pokojnino?

LISTNICA UREDNIŠTVA

Cenjene bravce prosimo, da nam oprostite, ker je pričujoča številka natisnjena v drugačnih črkah, kot ste jih bili doslej navajeni. Zaradi dotrajanosti jih je morala tiskarna izločiti iz uporabe, vendar pa uredništvo meni, da so sedanje črke premajhne, nekoliko neizrazite, zato bomo s prihodnjo številko tiskali revijo v ustrežnejših črkah, s čimer bomo prav gotovo ustregli številnim bravcem.

POPRAVKI

.....
Na strani 1189 prejšnje, dvanajste številke je v odgovoru dr. Franceta Černeta na anketo o univerzi drugi stavek zaradi zamenjave vrstic precej zveržen, vendar je mogoče ob pazljivejšem branju izluščiti pravo vsebino in misel.

Pri pesmi Toneta Kuntnerja Občudujem svet, stran 1218, se enajsti verz pravilno glasi: občudujem študente, ker v sebi tako vneto **zatirajo** (ne pa utirajo).

Na strani 1279 je pri članku Iz zmot čez plot duh išče pot izpadlo ime avtorja Janeza Menarta.